

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vernietigen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”.
DAN. 2: 44.

No. 16. 15 AUGUSTUS.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	2e Jaargang 1897.
--------------------------------	---	------------------------------------

De Utah-Pioniers.

Een wel beschreven verslag van hetgeen, dat door de pioniers
gedaan is onmiddellijk na hunne aankomst in de vallei van het
Groote Zout-Meer, is gegeven in Whitney's „*History of Utah*”,
waarvan het volgende een uittreksel is:

„Op den morgen van den 24sten Juli begonnen de pioniers te
planten, het eerste hunne aardappelen potende. Na eenige acres ge-
plant te hebben lieten zij het water van de kreek over hun klein
veld loopen en gaven den grond, eene goede watering.” Dit was
het begin van hun uitgebreid en met goeden uitslag bekroond
stelsel van besproeiing — sedert vermaard door de geheele beschaafde
wereld — hetwelk zooveel gedaan heeft tot verbetering van de
wildernis en Utah te maken tot een werkelijk eden te midden
eener dorre woestijn.

Omtrent den middag, of vroeg in den namiddag, kwam Pre-
sident Young en zijn gezelschap in het kamp te City Creek aan.
Het was ter zijner eer, dat 24 Juli — den dag zijner aankomst —
door de pioniers vastgesteld werd om hunne aankomst in de val-
leien der bergen te herdenken.

Den volgenden dag was het Sabbat. De dankbare pioniers
vergaten het niet. Ten 10 uur v.m. vergaderden zij in het midden
van hunne legerplaats en wijdten hunne gebeden aan den Aller-
hoogsten. George A. Smith was de eerste spreker, hij werd ge-
volgd door Heber C. Kimball en Esra T. Benson. Allen drukten
zich uit als zijnde tevreden met de landstreek waarheen zij geko-
men waren, met hunnen tegenwoordigen toestand en toekomstige
vooruitzichten. Apostel Kimball vestigde de aandacht op het feit,
dat niet één menschenleven verloren was gedurende de lange reis
van af de Missouri, en dat zij bevoorrecht waren door de godde-
lijke voorzienigheid in verschillende wegen. In de namiddag-

vergadering werd het Avondmaal bediend, waarna de vergaderden werden toegesproken door Wilford Woodruff, Orson Pratt en Willard Richards. Lorenzo D. Young, John Pack en anderen maakten tevens eenige opmerkingen. Maar de predikatie van den dag werd door Apostel Orson Pratt gehouden, welke voor zijn tekst nam Jesaja 52:7, 8.

„Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die den vrede doet hooren; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet hooren; desgenen, die tot Zion zegt: „Uw God is Koning!”

„Er is eene steen uwer wachters; zij verheffen de stem, zij juichen te samen: want zij zullen oog aan oog zien, als de Heere Zion wederbrengen zal.”

De Apostel ging voort aan te toonen, dat deze geïnspireerde woorden en niet alleen deze maar vele andere voorspellingen der oude ziensers rechtstreeks op den toestand der pioniers en hun volk sloeg, die nu begonnen waren hunne voeten in het midden van het rotsgebergte te planten. De profeten van ouds, zeide hij, hadden deze oprichting van het huis des Heeren in de „toppen der bergen” voorzien, alwaar het was „verheven boven de heuvelen” en „alle volkeren” zouden nog „er naar opgaan.”

Of men de letterlijke gedachten van den Apostel deelt of niet, het kan niet verloochend worden, dat in het licht dezer profetieën de toestand der pioniers zeer bijzonder in overeenstemming was, en dat deze nakomelingen van de Pelgrims en Puriteinen, die net zoo gereed als hunne New-Englands voorvaders waren om Gods hand in hunne vlucht naar het westen te erkennen, groote rede hadden om van hun standpunt gezien, wat zij ook ongetwijfeld deden, de uitlegging van hun Apostel als waar en echt aan te nemen. Zouden hunne voeten inderdaad niet „lieflijk op de bergen” zijn voor hen, die zelfs nu wachtende waren op de „blijde boodschappen”, welke spoedig tot hen gebracht zouden worden, van een huis van vrede en veiligheid tot hetwelk de Heere spoedig Zion brengen zou?

De President voegde, op zijne leuningstoel gezeten, een paar practische woorden hieraan toe, alhoewel zijne zwakte hem niet toeliet dien dag eene predikatie te houden. „Hij vertelde de broederen”, zegt Apostel Woodruff, „dat zij niet op Zondag moesten werken, daar zij vijfmaal zooveel zouden verliezen als dat zij er door verdienen zouden. Niemand moest op dien dag visschen of jagen en er moest niemand onder ons wonen die deze regelen niet wilde onderhouden. Hij zeide ook, dat niemand die hier kwam eenig land kon koopen, daar hij niets te verkoopen had; *) maar ieder man zou zijn land afgemeten krijgen voor stedelijke of landbouw doeleinden. Zoo hij wil kan hij dit bebouwen, maar hij moet arbeidzaam wezen en er voor zorgen.”

*) Niemand hunner had eenige aanspraak op dat land in dien tijd. Het was NOG Mexicaansch gebied,

Brigham Young „den weg gelegd” hebbende voor de vergadering der pioniers op dien Zondagnmiddag — 25 Juli 1847 —, regelde daarop de samenstelling van drie partijen van onderzoek, welke den volgenden morgen zouden vertrekken en het land in het noorden, zuiden en westen onderzoeken. Hij zeide: „Het is noodig, dat wij de hoedanigheden van het land leeren kennen en bekwaam zijn om aan onze broederen, wier oogen naar ons gericht zijn, een verslag te geven. Maar ik kan u zeggen alvorens gij aanvangt” ging hij verder voort, „dat gij vele goede plaatsen en vele goede hoedanigheden voor kolonien om ons heen zult vinden en gij allen zult terugkeeren, overtuigd gevoelende, dat dit de meest geschikte plaats is, en de plaats voor ons om een aanvang te maken. Hier is de plaats om onze stad te bouwen.” De ondervinding heeft met zekerheid sedert dat uur bewezen, de waarheid van de beraming van den grooten volksplanter.

Maandagnorgen, 26 Juli, gingen de pioniers met hunne wereldsche werkzaamheden voort. Ploegen en planten begon reeds vroeg, daar zij zoo verlangend waren om hunne zaden in den grond te krijgen, daar er nog hoop op een oogst was. Timmerlieden en smids waren aan het werk om ploegen en andere gereedschappen in orde te maken, met het doel om dadelijk het aantal landbouwers te vermeerderen. De onderzoekers vertrokken eveneens volgens de instructies, de President persoonlijk was aan het hoofd van ééne afdeling en zij verlieten de kampplaats, ten 10 uur v.m. Deze afdeling bestond uit Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra F. Benson, Albert Carrington en William Clayton. De Heeren Kimball, Woodruff, Benson en Smith hadden den vorigen zaterdag de City Creek bergpas eenige mijlen beklommen. Het gezelschap beklom nu de heuvels ten westen van den bergpas en gingen noordwaarts, de President was steeds rijdende. „Eene goede plaats om eene banier te planten”, merkte hij op — misschien was een gedeelte der predikatie van Apostel Pratt in zijne gedachte — toen zij hunne voeten plaatsten op eene voorname piek nabij de westzijde eener zijtak van het gebergte gedeeltelijk de vallei ten noorden insluitende. „Ensign Peak” (banierpiek) werd daarom deze berg genoemd, welke naam hij nog steeds draagt. Wilford Woodruff was de eerste die hem beklom. De President, nog steeds zwak zijnde, kon bijna niet den top beklimmen zelfs niet met ondersteuning van anderen. Van den top van Ensign, was het uitzicht aan alle zijden meer dan ergens elders verheven. Naar de vallei afdalende, bezochten zij de warme bronnen, waarin enkelen hunner zich baadden, de wateren „zeer aangenaam en verfrisschend” vindende. Zij waren voornamelijk tot nut van hen die aan bergkoortsen lijdende waren geweest. Zij keerden ten 5 uur n.m. naar het kamp terug.

Joseph Matthews en John Brown, van de bergen ten westen terugkeerende, gaven te kennen, dat de doorsnede der vallei ontrent vijftien mijlen bedroeg. De bodem ten westen der rivier be

vonden zij van beter hoedanigheid; dan die van het oostelijk gedeelte. Geen versch water werd ontdekt nadat de „Utah Outlet” *) verlaten was, welke omtrent tien mijlen van het kamp was. Zij brachten een verloren geraakt paard terug, dat zij gevonden hadden in de nabijheid der bergen en werd verondersteld door het gezelschap van Donner, of eenig ander gezelschap, dat langs dien weg gegaan was, verloren te zijn.

Andere onderzoekers terugkeerende zeiden, dat de bergpassen in dien omtrek overvloedig hout bevatten zooals ahorn-, suiker-, esschen-, eiken-, vuren- en pijnboomen.

Terwijl de onderzoekers afwezig waren, hadden de landbouwers drie andere acres met aardappelen en verschillende anderen met koren, erwten en boonen beplant. Deze zoo laat geplante oogst was niet bestemd om tot rijpheid te komen; eenige kleine aardappelen echter ter groote van een erwte tot een halve engelsche duim ongeveer in middellijn werden verkregen als een uitmuntend zaad voor een ander jaar.

Vroeg in den morgen van den 26sten, alvorens de onderzoekersafdeeling van den President vertrokken was, verkreeg Lorenzo D. Young toestemming om zijne wagens van den zuidelijken tak van City Creek te verplaatsen naar een meer verheven en zooals hij geloofde, gezonder gedeelte der zuidwaarts loopende vertakking, in de nabijheid van wat later als de Whitney corner bekend werd, tegenover de noord-oosthoek van het Tempelblok. Aldaar stond een eenzame eik, één van de weinige boomen die het eerst in de vallei zichtbaar waren. Onder de geringe schaduw van deze baneling van het woud — want hij was noch monarch, noch bewoner van het woud — plaatste hij zijne overdekte wagenbak, dezelve voor dat doel van de wielen lichtende en deed alles wat in zijn vermogen was om een gemakkelijke en prettige kleine hoek te maken voor zijne neerslachtige vrouw, zoo droevig ontmoedigd over het boomlooze en woeste voorkomen hunner nieuwe woonplaats. De President en zijn gezelschap aldaar voorbijgaande op hun weg naar de bergen, besloot dat dit eene betere kampgrond was dan die welke nu gebruikt werd. Andere wagens werden daarom bevolen daarheen te vertrekken en toen dit gedaan was, werd deze plaats als het Opper-Kamp bekend. In dien omtrek werd eene plaats voor tuin uitgekozen en het bewerken daarvan onmiddellijk aangevangen.

Vroeg in den morgen van den 27sten bezochten een paar Indianen — Utes — de legerplaatsen en dreven ruilhandel met de pioniers, twee ponneys voor twee geweren verruilende. De roode mannen waren zeer vriendelijk en schenen zeer verlangend te zijn om te handelen.

Omtrent half negen kwamen Anasa M. Lyman, Rodney Badger en Roswell Stevens, die de pioniers bij Fort Laramie verlaten

*) De naam aan de Jordandrivier gegeven, de mond van het Utahmeer, door de trappers en gidsen van het groote bassin.

hadden om naar Pueblo te gaan, in de hoofd-kwartieren te City Creek aan. Zij waren vergezeld door Samuel Brannan. Zij zeiden, dat de afdeeling van kapitein Brown op een afstand van twee dagen van de vallei waren.

Een half uur later, vertrok het gezelschap van den President, met inbegrip van de Apostelen, Ouderling Brannan en verschillende anderen, naar het groote zoute Meer, met zich een rijtuig, verschillende rij- en werkdieren, met beddegoed en levensmiddelen voor twee dagen met zich nemende. De Utah Outlet, welke zij doorwaadden, wordt beschreven als zijnde zes roeden breed en drie voet diep met eenen bodem van grint; het water is niet als dat van de bergstroomen, maar vuil en de stroom niet zeer snel. Nadat zij dertien mijlen over een vlakke met kreupelhout en planten bedekt, of waar zich hier en daar eene stilstaande loogzoutachtige poel of drooge bedding van het meer, door de zon gedroogd en gescheurd, bevondt, getrokken waren, kwamen zij aan de „punt van den berg”, nabij de zuidkust van het meer. Bij eene groote bron in dien omtrek, waarvan het water eenigszins brak was, het middagmaal gebruikt te hebben, reden zij eenige mijlen verder, alwaar een groot zwart rotsblok op de kust stond. De sombere kleur van deze eenzame bazaltachtige klip stelde dra voor, welke naam het dragen zou, en zij noemden het Black Rock — zwarte rots — wat volgens Mr. Reed dezelfde naam was als dat er door het gezelschap van Donner het vorige jaar aan gegeven was. Het was toen niet zoals nu van de kust door water gescheiden. De pioniers liepen er droogvoets heen. Brigham Young was de eerste die zijn handen in het meer waschte. Nadat zij een bad genomen hadden in het zoute en drijvend water, waarvan de wonderbare eigenschappen grooten indruk op hen maakte, ontdekten zij gedeeltelijk de Tooele Valley, ten westen van de Oquirrh bergen. Toen het duister werd keerden zij naar de plaats terug alwaar zij des middags halt hadden gemaakt, en kampeerde daar gedurende den nacht.

De volgende morgen ontdekte Apostel Woodruff, terwijl hij naar zijne zweep zocht, die hij den vorigen avond verloren had, een troep van ongeveer twintig Indianen, welke hij eerst dacht, dat beeren waren. Ongewapend zijnde keerde hij zijn paard en ging op een drafje naar het kamp. Een der Indianen riep hem en toen, op een ponnie gezeten, reed deze hem met volle galop na om hem in te halen. De wilde zeide tot de pionier die op hem gewacht had toen hij deze inhaalde, dat hij en zijne metgezellen Utes waren en dat zij handelen wilden. Hij vergezelde Ouderling Woodruff naar het kamp. Geen tijd over hebbende, vertrok het gezelschap van den President dadelijk voor het zuiden langs de oostelijke basis van de Oquirrh, den Indiaan achterlatende om op de komst zijner metgezellen te wachten.

Het land waarover zij nu gingen was omtrent tien mijlen geheel woest en zonder water. Enige mijlen ten zuiden van eene plaats, waar zij voor het middagmaal halt maakten, zag Orson

Pratt, toen hij eene hooge bergrug beklom, voor het eerst Utah Lake. Bokken, schapen en herten werden gezien, springende in het rond en over de heuvelen. De vallei weder overstekende, keerde het gezelschap naar de oevers van City Creek terug, ten volle overtuigd dat, van alles wat zij gezien hadden, de geschikste plaats voor hunne stad in dien omtrek lag.

Dien avond ging de President vergezeld door de Apostelen naar eene plaats tusschen en een weinig beneden het punt waar de City Creek zich verdeelt en stak zijn stok in den grond, zeggende: „Hier zal de Tempel van onzen God zijn. Hier zijn de veertig acres voor den tempel. De stad kan volkomen vierkant uitgelegd worden, naar het noorden, zuiden, oosten en westen”. Het was dan en daar besloten, dat de bouw der stad op dat punt zou worden aangevangen: het Tempelblok zou veertig acres bevatten en de omliggende stadsblokken ieder tien acres, uitsluitend van de straten. De kleinere blokken zouden wederom verdeeld worden in deelen van tien bij twintig roeden, gevende één en een kwart acre aan ieder gedeelte. De straten zouden acht roeden breed worden, met doorsnijdingen op de juiste hoeken, met trottoirs van twintig voeten breed aan beide zijden. De huizen zouden staan in het midden der stukjes land, twintig voet van af de voorzijde. Vier stadsblokken werden voor publieke parken terzijde gesteld.

Zoodanig was het plan aangenomen in den raad dezer steden bouwende Apostelen. Daarna kwamen alle pioniers op het tempelblok te zamen en bekrachtigden met algemeene stemmen deze handeling hunner leiders. De Apostelen werden als eene commissie aangesteld om het toezicht te houden over den aanleg der stad.

Aldus was Salt Lake City, de hoofdstad der Mormonen, beraamd en uitgelegd; de datum der gebeurtenis zijnde Woensdag 28 Juli 1847. Later werden eenige veranderingen in het oorspronkelijke plan gemaakt, zooals de vermindering der grootte van het Tempelblok van veertig tot op tien acres, als zijnde „meer geschikt”, en toen de stad zich uitbreidde over de lagere heuvelen of hoogten, werden de blokken twee en een halve acre inplaats van tien. Sommige dezer blokken waren onregelmatig inplaats van volkomen vierkant, veroorzaakt door de eigenaardige ligging van het land. Maar in het algemeen bleef het oorspronkelijke plan onveranderd. Buiten de stedelijke grenzen, in de bouw- en weidistricten, werden velden van vijf, tien en twintig acres uitgemeten; de kleinste in de nabijheid der stad zijnde en de anderen naar gelang.

City Creek, Salt Lake's voornaamste bron van water, werd ter geschikter tijd een andere loop gegeven, en zoo gemaakt, dat het water in een rechte watergeleiding naar beneden langs North Temple Street, vanaf de mond van den bergpas westwaarts naar de Jordan kon loopen. Nabij het begin van den bergpas en op verschillende punten langs het hoofdkanaal, werd het water afgeleid voor het besproeien en voor andere doeleinden, aangename kleine beekjes stroomden in de meeste straten langs de buitenzijden der trottoirs.

Het planten van boomen werd aangemoedigd, niet alleen in de kleinere gedeelten alwaar rijke boomgaarden in tijd heerlijke vruchten, (appelen, peren, perziken, pruimen, abrikozen, kersen, aalbessen, enz.) voortbrachten, maar ook langs de trottoirs, alwaar katoen-, beuken- en acaciaboomen spoedig een aangename schaduw wierpen, en heldere spattende stroomen verkoelden de lucht, bekoorden het oog en maakten muziek als zij voorbij murmelden. Niet vele jaargetijden verlieden er na het pionierjaar 1847, alvorens de hoofdstad der Heiligen, welke als een model voor vele anderen diende, met hare breede en geregelde straten, afgezet met schaduwboomen, nette en doelmatige woningen, omringd met boschjes en tuinen, heldere stroomen versch van de hooge met sneeuw bekleedde bergen aan beide zijden van hare bekoorlijke en gezonde straten vloeiende, vertoonde het voorkomen, voornamelijk in den zomer als de boomgaarden bloeiden, eener groote, geschakeerde bloemenruiker, glanzende van schoonheid en overriekende van vermengde geuren. De verandering van salie- en zonnebloemen was werkelijk wonderlijk en de schoone, vreedzame stad, — zoo vreedzaam als zij schoon was — was eene voortdurende verheuging, niet alleen voor hare bouwlieden en inwoners, maar insgelijks voor den vreemden gast, den vermoeiden reiziger en reizenden pelgrim uit de vreemde”.

Hoogere Bijbelcritiek.

Een commissie van de „hooge critiek” van Amerika en Europa geven een editie van den Bijbel uit, welke gedrukt is in verschillende kleuren. Het doel hiervan is den lezer door de kleur aan te toonen, in welk tijdperk de gebeurtenis geschreven is. Het wordt beweerd, dat van sommige boeken des Ouden Testaments geloofd wordt, dat zij bij vergelijking vrij zijn van de behandeling door andere schrijvers of van verdichting. Van anderen wordt gezegd, voornamelijk van de boeken van Mozes, dat zij zeer vaak in behandeling geweest zijn. „Deze hoogere critiek” geeft voor, dat een hoofdstuk van Genesis, inplaats van geschreven door Mozes in de 15e eeuw voor Christus, langzamerhand samengesteld was door eene opvolging van onbekende schrijvers. De eerste van deze schrijvers wordt voorgegeven, leefde waarschijnlijk ongeveer 640 jaren voor Christus en de laatste ongeveer 500 jaren voor Christus. Het bewijs hiervoor wordt gezegd, kan gevonden worden in den bouw der taal, de stijl des schrijvers en al deze kleine verschillen van woorden en zinspelingen, welke gebruikt werden door schrijvers van verschillende eeuwen.

Het is door zoodanig werk als dit, dat het heilige karakter van den Bijbel van lieverlede verwijderd is van den geest der menschen. Satan schijnt besloten te zijn den invloed van Gods Woord onder het menschelijk geslacht te vernietigen en hij gebruikt als zijne werktuigen hun die zich zelf dienaars van Jezus

Christus noemen. Dit geeft het werk een standplaats dat het anders niet zou innemen. Thomas Paine, Robert Ingersol en andere mannen van hunne richting, vallen de Schriften aan als ongeloovigen. Zij zijn openlijke vijanden van goddelijke ingeving. De uitslag die door hun verkregen wordt is duidelijk. Maar wanneer mannen, die zich zelf dienaars van Gods Woord noemen de Schriften aanvallen, veranderd de toestand geheel. Mannen en vrouwen, die vrouwen hebben in hunne bedienaars der godsdienst, zijn natuurlijk geleid om de verklaringen van deze mannen te gelooven, welke zij als leeraars beschouwen, en hun geloof in den Bijbel is daardoor langzamerhand vernietigd.

Dit is een van de redenen die de verwerping van het evangelie veroorzaakt heeft, in deze laatste dagen. De wereld is uitgegaan van het ééne punt van ongeloof tot het andere. Zij wilden de woorden van de Heere niet aannemen betreffende de gaven, krachten en zegeningen van het Evangelie, noch de beloften, welke de Heere Jezus maakte in vroegere dagen. Door het verwerpen van deze, zijn zij voortgegaan in hun ongeloof en duisternis van verstand, totdat thans de geheele godsdienstige wereld met ongeloof, betreffende de verklaringen der Schriften op vele punten vervuld is en de echtheid van het Bijbelverhaal wordt grootelijk betwijfeld.

Gelukkig voor ons als Heiligen der laatste Dagen, heeft de Heere ons een meer zeker woord van profetie en openbaring gegeven. Behalve de levende orakelen, hebben wij een verslag, hetwelk tot ons gekomen is in hare reinheid — het Boek van Mormon. Lehi verliet Jeruzalem 600 jaren vóór de geboorte van onzen Zaligmaker. Hij en zijne familie brachten platen met zich tot dit werelddeel, op welke de boeken van Mozes gegraveerd waren. Wat de „hoogere kritiek” daarom ook zeggen moge, betreffende sommige gedeelten van deze boeken, zijnde geschreven 500 jaren vóór Christus, wij weten, dat zij tot dit werelddeel gebracht werden 600 jaren vóór Christus. Hoe kunnen de Heiligen der laatste Dagen geloof hebben in de verklaringen van de „hoogere kritiek”. Het zoude ons bewijzen, dat zij niet weten waar zij het over hebben, en dat geen vertrouwen gesteld kan worden in hunne beslissingen. Terwijl de wereld zich aan alle soorten van theoriën overgeeft en elk man, die beweert geleerd te zijn, probeert om zijne metgezellen vooruit te komen in het vormen van alle soorten van theoriën, blijven wij niet over om „bewogen en omgevoerd te worden met alle wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen”; want de Heere heeft ons degelijke kennis gegeven betreffende Zichzelf en Zijn werk.

GEORGE Q. CANNON
in „*Juvenile Instructor*”.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

X Onze reis door de Zending

(Vervolg van bladz. 234).

Nadat wij in Arnhem alles in goeden welstand hadden gevonden en op de vriendelijkste wijze onthaald waren geworden, voornamelijk bij de families Bloem en Pain (bij de laatst genoemde familie logeerden wij), begaven wij ons over Utrecht naar Amsterdam.

Het deed ons genoegen hier de broeders, zendelingen Hill, Francis, Jongsma en Wesson in gezondheid te ontmoeten en te bemerken, dat zij zich in hun liefdewerk in groote mate verheugden. Ook de broeders en zusters, die wij het genoegen hadden te kunnen opzoeken, vonden wij meerendeels in eenen gezegenden toestand. Woensdagavond den 28sten hadden wij eene goede vergaring met hen, maar wij zagen wederom de noodzakelijkheid van een grooter en beter vergaderlokaal. Wij zijn daarom blijde hun nu het hoogst aangename nieuws mede te kunnen deelen, dat wij een contract hebben tot stand gebracht volgens hetwelk de vertakking van Amsterdam met den eersten October een lokaal zal hebben van 19 M. lang, 8 M. breed en 4½ M. hoog, met alle gemakkelikheden voorzien, en voldoende ruimte voor omtrent 450 zitplaatsen.

Wij hadden ook het genoegen, terwijl wij ons in Amsterdam bevonden, met broeder Hill een aangenaam gesprek met een roomsche priester te hebben. Onze vriend behandelde ons op de beste en meest verdraagzame wijze en de conclusie, tot welke hij kwam, nadat wij omtrent gedurende drie uur met hem over het Woord van God en verschillende deelen van het Evangelie hadden gesproken, was, dat óf wij, óf hij in de Kerk van Christus moesten zijn. De Roomsche-katholieke kerk echter had het voordeel, zeide hij, over achttienhonderd jaren oud te zijn, terwijl de Kerk van de Heiligen der laatste Dagen maar pas in deze eeuw was ontstaan. Ofschoon hij met ons instemde dat een algemeene afval van het Evangelie voorspeld was en eene herstelling daarvan in de laatste Dagen, zoo was het toch moeilijk voor hem in te zien, dat deze profetiën gedeeltelijk in vervulling waren gegaan en te gelooven, dat de Heiligen der laatste Dagen eene nieuwe apostolische bedeeeling hadden ontvangen.

Nadat wij het genoegen hadden gehad de Broeders A. van Dam en J. Draayer, welke juist van Zion waren aangekomen, in Rotterdam te begroeten en toen zij naar hunne arbeidsvelden waren vertrokken, brachten wij een bezoek aan de nieuwe vertak-

king Schiedam, alwaar de Ouderlingen Dirk J. Nijveld en Joseph Hogan Jr. tegenwoordig werkzaam zijn. Wij troffen de broeders in goeden welstand aan en hadden eene aangename vergadering met de Heiligen en vrienden aldaar op Woensdag den 4^{den} Aug. De broeders hebben daar nog met groote moeilijkheden te strijden wijl er in die plaats zeer veel vooroordeel tegen ons bestaat. Wij hopen op betere resultaten in de toekomst.

Van Schiedam gingen wij in gezelschap van broeder Nijveld naar Delft, waar wij broeder J. Ober en familie gezond en wel naar lichaam en geest aantroffen. Verder bezochten wij in deze stad verschillende vrienden en onderzoekers, onder anderen eene fransche familie, die wij het genooen hadden het herstelde Evangelie in de Fransche taal te verkondigen en waarvan een lid in den avond door den doop in de Kerk van Christus werd opgenomen. Wij hopen dat wij ook hier spoedig inder naar waarheid-zoekende zullen vinden.

(Wordt vervolgd.)

Correspondentie.

X Ogden, Utah, U. S. A.

2032 Ballantyne Ave., den 21sten Juli 1897.

Pres. FRED. PIEPER, Rotterdam, Nederland.

Geliefde Broeder!

Eere te geven, wien eere toekomt, is de rede van mijn schrijven.

In onze driemaandelijksche conferentie, gehouden l.l. Zondag en Maandag van de Weber stake (ring) van Zion, hadden wij het genot broeder Andrew Jensen in ons midden te hebben, welke tot ons in de vergadering sprak over zijne reis rond de aarde en zijn bezoeken aan de verschillende zendingen. O. a. haalde hij in 't kort aan — daar hij meer sprak over zijne ondervinding op de eilanden der zee en in Palestina — dat hij vele liefdevolle en goedhartige Heiligen had aangetroffen in Europa; doch onder deze velen verdienden de Heiligen van Amsterdam, Rotterdam en van geheel Nederland bijzondere melding, daar deze veel liefde toonden voor God en huine naasten.

Broeder Jensen sprak verder zijn wensch uit, en hoopte dat door hun goede voorbeelden er velen mogen komen tot eene kennis der waarheid.

Moge deze getuigenis, betreffende de Hollandsche broeders en zusters strekken tot aanmoediging van hen, tot hunnen vooruitgang en volharding in het Evangelie, is de bede van uw broeder in Christus.

B. JANSEN,

Secretaris der Hollandsche Vergadering.

Sleutel voor Godegeleerdheid.

(Vervolg van blz. 238).

Deze buitengewone man werd in Sharon, Windsor County, Vermont, Vereenigde Staten, geboren den 23 December 1805.

In zijne jeugd verhuisde hij met zijnen vader en woonde nabij Palmyra, Wayne County, New-York. Te midden van deze wildernissen werd hij tot landbouwer opgeleid en gewende aan al de moeilijkheden, arbeid en ontberingen eener pas bewoonde landstreek. Zijne opvoeding was daardoor zeer begrensd. Omtrent zeventien jaren oud, had hij verschillende visioenen waarin een heilige engel hem diende, van wege zijne zonden hem vermaande, bekeering en geloof in den gekruisten en verzezen Messias hem leerde, de Schriften der profeten voor hem opende, het veld der profetie in betrekking tot de glorie der laatste Dagen voor hem onthulde en ook de leeringen van Christus en zijne vroegere Apostelen

Op den twee en twintigsten September 1827, verwees de engel hem naar een heuvel op eenige mijlen afstand, die vroeger Cumorah genoemd werd. Rond dezen heuvel hadden zich in de vijfde eeuw der Christelijke jaartelling, de laatste overblijfselen eener eenmaal machtige en zeer beschaafde natie, de Nephieten genoemd, verzameld.

Hier stelden zich twee honderd en dertig duizend mannen, vrouwen en kinderen in slagorde, voor eene laatste verdediging, in benden van tien duizend, onder hunne verschillende aanvoerders aan wier hoofd de beroemde Mormon, de generaal van honderd veldslagen, stond. En hier ontvingen zij den vijand in ongetelde hoeveelheid en smolten voor hem weg, totdat niet één overbleef, uitgenomen enkelen, die zuidwaarts vloden en eenigen die gewond neder waren gevallen en door den vijand onder de onbegraven dooden waren achter gelaten.

Onder deze laatsen waren generaal Mormon en zijn zoon, de tweede in bevel, generaal Moroni.

Deze waren de laatste Profeten van een volk, dat nu niet meer is. Zij hielden de heilige verslagen, verzameld en overgeveerd door hunne vaders van de lang vervlogen eeuwen. Zij hadden de Urim en Thummim, en het kompas van Lehi, hetwelk door de Voorzienigheid vervaardigd was, om eene volkplanting van Jeruzalem naar Amerika te geleiden

Zij stelden al deze dingen in den heuvel Cumorah in bewaring. Hier lagen zij veertien honderd jaren verborgen. En hierheen verwees de engel Moroni den jeugdigen Joseph, om deze heilige dingen te beschouwen en van uit deze lang zwijgende en duistere archieven een verkort verslag van het geheel en daarnovens de Urim en Thummim te ontvangen.

Het verkorte verslag aldus verkregen was in Egyptische letters gegraveerd op gouden platen, door de twee profeten en generaals Mormon en Moroni. Door de raadgevingen en het gebruik van de Urim en Thummim was deze jeugdige Joseph nu een profeet en ziener geworden, bekwaam het kort begrip, of liever, het onverzegelde gedcelte, dat voor deze eeuw bestemd was, te vertalen.

Toen dit gedaan was, verscheen de engel des Heeren aan drie andere personen, Martin Harris, Oliver Cowdery en David Whitmer

genaamd; toonde hun de gouden platen en de graveeringen daarop, gaf getuigenis van de juiste vertaling door den profeet Joseph verricht en gebood hun, eene getrouwe getuigenis er van te geven. Twee van deze mannen waren achtenswaardige landbouwers en de ander was een onderwijzer.

In het begin van 1830 werd deze vertaling met de vergezeldgaande getuigenis in de Engelsche taal in de Vereenigde Staten uitgegeven, onder den titel van het *Boek van Mormon*.

Het is nu in bijna alle Europeesche talen vertaald en uitgegeven.

Dit boek boezemt de wereld veel belang in, en ieder ontwikkeld en verantwoordelijk wezen ziet er meer in, dan in eenig ander boek, uitgenomen de Joodsche Schriften, die nu bestaan. De geschiedenis van dit boek dringt door in de anders duister zijnde vergetelheid van het verleden in betrekking tot Amerika, gedurende de voorbijgevloden eeuwen, het volgt den stroom van de geslachten der menschen, totdat deze groote fontein, de verspreider der volken, stammen en tongen, den toren van Babel bereikt hebben, eindigt of zich verliest in en zich kalm vermengt met die ééne groote onverdeelde Adamsrivier, waarvan de bron in het Paradijs, de wieg der menschheid is en welke ontspringt onder den troon van den Almachtigen en wiens verborgen fonteinen het oneindige uitpansel, den grenzenloozen Oceaan van verstand, feiten en historische waarheden bevatten, als vermeld in de archieven der eeuwigheid. De profetische visioenen ervan, openen de gebeurtenissen van nog niet geboren tijden. Het lot van volken, de herstelling van Juda en Israël, de ondergang van bedorven kerken en inrichtingen, het einde van bijgeloof en wanorde, de algemeene overwinning van vrede, waarheid, licht en kennis, de vreeselijke oorlogen, die aan deze gelukkige tijden zullen voorafgaan, de roemrijke komst van Jezus Christus als Koning, de opstanding der Heiligen om op aarde te regeeren, de groote heerlijke rust van duizend jaren, het jubileum der algemeene natuur op onze planeet, zijn alle in dat boek voorspeld. De tijd en middelen hunner vervulling zijn met klaarheid aangewezen, aantoonende, dat deze eeuw vruchtbaarder aan gebeurtenissen is, dan alle eeuwen van Adams geslacht, die haar voorafgingen. De leeringen van dat boek zijn met zulk eene duidelijkheid en eenvoud ontwikkeld en zoo klaar en nauwkeurig, dat niemand ze verkeerd kan opvatten. Zij zijn daar, zooals zij uit den mond van eenen verreezen Verlosser voortkwamen, met de vloeiende welsprekendheid der liefde, vermengd met onsterfelijke tranen van vreugde en erbarming en zij zijn geschreven door mannen, wier tranen van overstelpende toegenegeheid en dankbaarheid Zijne onsterfelijke voeten bevochtigden.

Het was door openbaring en door middel van de Urim en Thummim vastgesteld, dat de jeugdige profeet Joseph van het huis van Israël, van den stam van Joseph was.

Hij ging voort met het ontvangen van visioenen, openbaringen en de bediening van engelen, door wie hij ten laatste verordineerd werd tot het Apostel- of Hoogepriesterschap, naar de ordening van

Melchizedek, om de sleutelen van het koninkrijk Gods van de be-
deeling van de volheid der tijden te houden.

Aldus bevoegd ging hij voort, om den zesden April, 1830, n.
Chr. de Kerk van de Heiligen te organiseren, welke toen uit zes
leden bestond. De gaven van gezondmaking, profetie, visioenen en
wonderen begonnen onder de geloovigen openbaar te worden, zijne
getuigenis werd aldus bevestigd door teekenen die volgden.

In dit zelfde jaar werden de beginselen door hem hersteld en
verkondigd en vertakkingen van de Kerk georganiseerd in ver-
schillende deelen van zijn eigen staat Pennsylvania, Ohio en in
andere staten en het getal zijner discipelen vermeerderde van zes le-
den tot omtrent duizend.

Gedurende de drie volgende jaren werden honderden bedienaren
door hem verordineerd, naar alle richtingen van het land uitge-
zonden en in de meeste staten der Amerikaansche Unievertakkin-
gen der Kerk georganiseerd.

In 1835 verordineerde hij op bevel des Heeren een Quorum
van twaalf apostelen en verschillende Quorums van zeventigers
als reizende bedienaars.

In 1836 werd een tempel voltooid en ingewijd in Kirtland,
Ohio, waarin deze Quorums en het Priesterschap in het algemeen
als een profetenschool werden onderwezen en gezalfd tot hunne
heilige roeping. In datzelfde jaar bezochten sommigen van de
Apostelen Opper Canada en verspreidden de volheid van het Evan-
gelie in Toronto en het omliggende land, verscheidene vertakkin-
gen der Kerk vergaderenden.

In 1837 werden er zendelingen naar Engeland gezonden, welke
door dezelfde krachten gevolgd en met merkwaardig succes be-
geleid werden.

In 1838 ondernam de Staat Missouri de uitroeijing van de Kerk
op zijn gebied, vermoordde vele mannen, vrouwen en kinderen.
en slaagde er ten slotte in, om krachtdadig omtrent tien duizend
mensen te verdrijven, en hun land en eigendommen verbeurd
te verklaren.

In 1840 bezocht het Quorum der twaalf Apostelen Engeland,
zij verzamelden zeer velen tot de Kerk en publiceerden het Boek
van Mormon en verschillende andere werken, waaronder een tijd-
schrift de *Millennial Star* genaamd, dat nu eene oplaag heeft van
bijna achttien duizend ex, per week.

Tusschen de jaren 1840 en 44 verzamelde onze jeugdige profeet
vele duizenden zijner volgelingen om zich, stichtte de groote stad
Nauvoo op de oevers van de Mississippi begon den bouw van een
der prachtigste tempels in de wereld en organiseerde een krijgsbende
van stedelijke soldaten voor verdediging. Dit leger bestond uit
bijna zes duizend man en werd aangevoerd door den jongen profeet
Joseph, die van het gouvernement eene volmacht had als luitenant-
generaal.

(Wordt vervolgd).

Mormonisme uitstekend voor het publiek gebracht.

De „*New-York World*” van Zondag 11 Juli 1897, wijdt een geheele bladzijde aan het onderwerp: „Mormonisme vijftig jaren in Amerika”. Het geeft een schets van de geschiedenis van de Heiligen der laatste Dagen, een brief van Apostel Brigham Young en een van President Wilford Woodruff. Het behelst ook portretten van den voormaligen President Brigham Young, President Woodruff en anderen, tevens illustratiën van belangrijke plaatsen in Salt Lake City. De „*New York World*” is de voornaamste courant van Amerika, zoo niet van de wereld, en de voornaamste plaats die daarin gegeven wordt aan het onderwerp „Mormonisme” zal dienen om hare vele lezers te verlichten, in betrekking tot ons volk. In hare bekendmaking zegt de courant: „Wilford Woodruff, President van de Kerk, schrijft voor de „*World*”, in zijn een-en-negentigste jaar, van de verrichtingen en bestemming der Mormonen” en geeft dan de brief als volgt:

Ik was één van de oorspronkelijke pioniers. Ik betrad de Salt Lake Vallei op 24 Juli 1847. Ik ben geboren 1 Maart 1807 te Farmington, nu Avon genaamd, Hartford County, Conn. Ik ben daarom negentig jaren oud.

Brigham Young bereikte de Salt Lake Vallei in mijn rijtuig. Hij was ziek en was dit reeds verscheidene dagen en mijn rijtuig was het eenige met een bed er in.

Toen wij op de plaats kwamen vanwaar wij een goed gezicht over de vallei konden hebben, wilde hij, dat ik het rijtuig zou keeren, wat ik ook deed, zoodat hij zonder belemmering kon zien, als de deur aan de zijde geopend was. Nadat hij eenigen tijd in de vallei getuurd had, zeide hij: „Dat is zoo goed, stuur voort; dit is de plaats. Ik heb deze vallei voorheen in een visioen gezien.”

Eenigen der pioniers waren vooruitgegaan en hadden een weg door een bosch van bevende populieren gehakt en waren, toen zij de vallei bereikt hadden begonnen den grond te bewerken, maar deze was zoo droog en verzengd, dat men het niet kon beploegen alvorens het eerst te bevochtigen. Ik had in mijn rijtuig eene schepel aardappelen en was besloten niet eer te eten of te drinken alvorens deze in den grond waren. Met eenige hulp plantte ik deze aardappelen, en deze met eenige andere, welke men had medegebracht, waren het begin van den aardappeloogst in Utah, welke later zoo beroemd werd.

Wij waren op Mexicaansch grondgebied, maar wij verhieven de Amerikaansche vlag, welke door 500 onzer uitgezochtste mannen verdedigd werd in den oorlog in Mexico. Wij begonnen dadelijk te werken en omheinden een stuk grond van 10 acres aan drie zijden met eene muur van tien voet hoog, vervaardigd van in de zon gedroogde steenen van leem, terwijl de andere zijde met blokhutten werd bezet. Dit was ter bescherming tegen de Indianen. Wij gingen tevens greppels graven om het water van

uit eene kleine bergstroom te brengen tot het bevochtigen van den verschroeyden en dorstigen grond.

Bijna niets anders als salieplanten waren er op het land groeiende en er was nauwelijksch één huis van een blanke binnen de duizend mijlen van ons.

President Brigham ging met anderen aan het werk om de stad Salt Lake City uit te leggen. Met onze landmetersketting en kompas leidden wij haar uit volgens zijn plan, met straten van 132 voet breed, en elkaar met rechte hoeken kruisende, en de schoone stad Salt Lake City, zooals zij op heden bestaat, is het gevolg van die plannen, uitgevoerd zooals hij die bepaalde. God heeft het land gezegend en deze drooge en barre wildernis is bloeiende, vruchtdragende en alle dingen voortbrengende die noodig zijn tot onderhoud van mensch en dier. Wij zijn bekwaam geweest om aangename huizen op te bouwen en eene verlangde plaats van ontkoming te maken voor het volk van ons geloof, van ieder land en oord. Inboorlingen van alle beschaafde natieën en van sommige streken nog als onbeschaafd beschouwd, zijn tot deze bergen vergaderd geworden en na veel verkeerde opvattingen onzer plannen en beweegredenen en van het werk waartoe wij door God geroepen zijn om te doen, zijn wij en onze medeburgers van verschillende gelooven en partijen tot de groote Vereenigde Staten toegelaten en is het ons vergund deel te nemen in de aan gelegenheden van ons land, dat wij liefhebben en die roemrijke Constitutie te helpen schragen, waarvan wij gelooven, dat zij door den Almachtigen God geïnspireerd is.

Ik heb mijn tehuis gedurende vijftig jaren mijns levens in de valleien van het rotsgebergte gemaakt, en ben door al de moeilijkheden en beproevingen gegaan die tot een pas gevestigde kolonie en eene territoriale vorm van regeering behooren. Ik wensch, dat de beginselen voor vrijheid, waarvoor mijne voorvaderen streden, heerschen zullen niet alleen in Utah, maar over dit geheele groote werelddeel.

Ik ben een volkomen geloovige in de goddelijke zending van den profeet JOSEPH SMITH. Ik heb hem voor eene groote vergadering in Illinois hooren zeggen dat als hij de keizer der wereld was en het bestuur over de menschelijke familie had, hij de vrijheid der menschheid zou handhaven en ieder man, vrouw en kind zou helpen in de genieting hunner godsdienstvrijheid, onverschillig wat hunne opvattingen zouden zijn. Dit zijn mijne gevoelens van daag. Onder Gods voorzienigheid heb ik duizenden mijlen op beide halfronden gereisd en ben door Zijne macht bewaard in tallooze gevaren en ernstige ongevallen. Dat ik nu nog leef is door Zijne genade.

Ik geef getuigenis, dat JOSEPH SMITH door den Almachtigen God verwekt is in de laatste bedeeing en de volheid der tijden; dat hij het Boek van Mormon voortbracht en vertaalde door de gave en macht Gods tot nut van de wereld in de laatste dagen. Ik weet, dat het Boek van Mormon een waar en goddelijk geïn-

spireerd verslag is. Ik weet, dat Brigham Young geïnspireerd was door God om de Heiligen der laatste Dagen van vervolging en slavernij naar een land van vrijheid in de toppen der bergen te brengen. En ik geef getuigenis, dat het stelsel hetwelk „Mormonisme” genoemd wordt van God en tot het welzijn en de zaligheid van het menschedom is.

Ik verwacht niet veel langer op deze aarde te blijven, maar ik verwacht, dat ik een verslag moet geven voor den Heere van al mijn daden en woorden, en ik verklaar voor God en alle menschen, dat het Apostel- en Priesterschap, hetwelk ik bezit als President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, door goddelijke openbaring van den hemel is nedergezonden in den tijd waarin wij nu leven; dat Jezus Christus de Zaligmaker der wereld is en dat door gehoorzaamheid aan Zijne geboden alle menschen zalig kunnen worden.

Ik vraag God deze natie te zegenen en al de oprechten en braven van hart van iedere secte, partij en land; en dat licht en waarheid en vrijheid moge heerschen totdat de geheele aarde van zonde en boosheid is verlost. WILFORD WOODRUFF.

Notitie van Conferentie

De driemaandelijksche conferentie der Nederlandsche Zending der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, zal D. V. plaats hebben te Rotterdam op den 29sten Augustus in het gewone vergaderlokaal, Linker Rottekade 73. Vergaderingen worden gehouden om 10, 2 en 6 uur. Daar Prests. Wells en Mc. Murrin van de Europeesche Zending ons met hunne tegenwoordigheid zullen vereeren, zoo hopen wij, dat allen die in staat zijn, hier aan zullen deelnemen. De Redactie.

Aangekomen en benoemd.

Ouderlingen Anthony Van Dam en Jan Draayer, beiden van Ogden, Utah, zijn den 29sten Juli gezond en wel te Rotterdam aangekomen.

Broeder Van Dam is geroepen in de conferentie Arnhem en broeder Draayer in de conferentie Groningen te arbeiden.

Overleden.

KRUIDMOES, GEERT, geb. 16 Aug. 1827 te Nieuwolde, is den 23sten Juli te Siddeburen overleden.

HORSMAN, ARDIENA, (geb. VERSFELDT) geb. 14 Maart 1859 te Kerkdiel is den 9den Aug. te Amsterdam overleden.

I N H O U D:

De Utah-Pioniers	Blz. 241	Mormonisme uitstekend voor het	
Hoogere Bijbelcritiek	„ 247	publiek gebracht	Blz. 254
Onze reis door de Zending	„ 249	Notitie van Conferentie	„ 256
Correspondentie	„ 250	Aangekomen en benoemd	„ 256
Sleutel voor Godgeleerdheid	„ 250	Overleden	„ 256

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.